

Samenvatting

In het afgelopen decennium heeft de overheid sterk ingezet op de bestrijding van overvallen (gedefinieerd als diefstal met (bedreiging van) geweld in een afgeschermd ruimte of op een gepland of georganiseerd waardetransport), onder andere middels de instelling van de Taskforce Overvallen. De Taskforce overvallen heeft diverse maatregelen voorgesteld om de overvalproblematiek aan te pakken, waaronder enkele maatregelen gericht op het aanscherpen van het reclasseringstoezicht van overvallers. Bij reclasseringstoezicht moet een overvaller zich als onderdeel van een (voorwaardelijke) straf of maatregel gedurende een bepaalde periode houden aan bepaalde voorwaarden, waarbij de reclassering toezicht houdt. De verscherpte toezichtmaatregelen betreffen 1) het toepassen van langdurig toezicht, 2) het toepassen van het hoogste niveau van toezicht (niveau 3; met hoogste contactfrequentie tussen de onder toezicht gestelde en de toezichthouder) en 3) het toepassen van elektronische controle middels een enkelband.

Vanaf 2012 heeft het ministerie van Justitie en Veiligheid de verscherpte toezichtmaatregelen geleidelijk ingevoerd. Eerder onderzoek lijkt echter uit te wijzen dat deze maatregelen in 2015 nog niet landelijk consistent en consequent werden toegepast. Voor een deel zou dit worden veroorzaakt door enkele (aanvankelijke) praktische belemmeringen en moeilijkheden, zoals de beperkte beschikbaarheid van enkelbanden. De belangrijkste oorzaak zou echter een verschil van inzicht zijn in hoeverre deze maatregelen kunnen en mogen worden gestandaardiseerd. De Taskforce Overvallen en het ministerie van Justitie en Veiligheid vinden dit geoorloofd en nodig vanwege de hoge recidive onder overvallers. De organisaties betrokken bij het adviseren, opleggen en uitvoeren van toezicht (het Openbaar Ministerie, de rechtbank en de reclassering) onderstrepen juist het belang van maatwerk, ook bij overvallers.

In het huidige onderzoek is nagegaan hoe het reclasseringstoezicht van overvallers er in de praktijk uit ziet, wat het recidivepercentage onder overvallers met toezicht is en in hoeverre de maatregelen in het kader van verscherpt toezicht samenhangen met de recidive onder overvallers na afloop van het toezicht. De onderzoeksgroep bestond uit alle veroordeelde overvallers in Nederland, waarbij reclasseringstoezicht onderdeel was van de afdoening, het toezicht niet voor 2012 was gestart en het toezicht was afgerond in de periode 2013 tot en met 2016. De studie maakt deel uit van het vijfjarige onderzoeksprogramma naar de recidive onder daders van high impact crimes (HIC; ofwel overvallers, straatrovers en woninginbrekers). De volgende onderzoeksvragen zijn beantwoord:

1 Wat zijn de toezichtkenmerken van de onder toezicht gestelde overvallers?

Hierbij is gekeken naar zowel kenmerken van verscherpt toezicht (de duur van het toezicht, het toezichtniveau en de inzet van elektronische controle) als algemene toezichtkenmerken (zoals het justitieel kader waarbinnen het toezicht plaatsvindt, de bijzondere voorwaarden die zijn verbonden aan het toezicht en de wijze van beëindiging van het toezicht). Om de cijfers in perspectief te plaatsen zijn de toezichtkenmerken van de overvallers afgezet tegen die van alle onder toezicht gestelden (de referentiegroep).

- 2 Welk deel van de overvallers pleegde na het aflopen van het toezicht opnieuw een delict dat leidde tot een nieuwe strafzaak (recidiveprevalentie)?

Hierbij is gekeken naar de één-, twee- en driejarige recidive. Daarbij is onderscheid gemaakt naar algemene recidive (nieuwe strafzaak vanwege enig delict), HIC-recidive (nieuwe strafzaak vanwege een overval, straatroof of woninginbraak) en overvalrecidive (nieuwe strafzaak vanwege een overval).

- 3 Wat is de samenhang tussen kenmerken van verscherpt toezicht (de duur van het toezicht, het toezichtniveau en de inzet van elektronische controle) en algemene recidive:

- a Hangen de kenmerken van verscherpt toezicht samen met de kans op algemene recidive onder overvallers na het aflopen van het toezicht, indien er gecorrigeerd wordt voor verschillen in dader-, strafrechtelijke carrière en algemene toezichtkenmerken?
- b Hangen de kenmerken van verscherpt toezicht samen met de kans op algemene recidive onder overvallers in arrondissement Amsterdam, Rotterdam, Den Haag en Midden-Nederland na het aflopen van het toezicht, indien er gecorrigeerd wordt voor verschillen in dader-, strafrechtelijke carrière en algemene toezichtkenmerken, én deelname aan een lokale persoonsgebonden ketenaanpak bij een veiligheidshuis in één van deze vier arrondissementen?

Eén van de ontwikkelingen die, naast de verscherpte toezichtmaatregelen, van belang wordt geacht om de recidive bij overvallers te verminderen is de lokale persoonsgebonden ketenaanpak bij veiligheidshuizen. Om die reden is deze laatste onderzoeksvraag gesteld.

Methode

In het huidige onderzoek zijn verschillende databronnen afkomstig van diverse organisaties met elkaar gecombineerd. Allereerst is gebruikgemaakt van de Onderzoeks- en Beleidsdatabase Justitiële Documentatie (OBJD). De OBJD is een gepseudonimiseerde versie van het Justitieel Documentatie Systeem (JDS), het wettelijke registratiesysteem van strafzaken. Het gebruik van de OBJD impliceert dat alleen de criminaliteit die onder de aandacht komt van het Openbaar Ministerie (OM) met het onderzoek in kaart wordt gebracht. Delicten en daders die niet worden opgespoord en niet aan het OM worden doorgegeven, blijven buiten beschouwing. In het huidige onderzoek zijn gegevens gebruikt uit de OBJD tot en met juni 2019. Ten tweede zijn in de onderhavige studie drie soorten gegevens van de 3RO gebruikt. Het gaat om: 1) gegevens over toezichtopdrachten (onder andere start- en einddatum van toezicht en de mate van voltooiing), 2) productiebestanden (waarin per maand is bijgehouden hoeveel dagen een persoon onder toezichtniveau één, twee of drie heeft gestaan) en 3) gegevens over elektronische controle. De gegevens over elektronische controle zijn niet vanaf 2012 beschikbaar, maar pas vanaf 15 september 2014. Ten derde zijn registratiebestanden van DJI gebruikt om na te gaan welke personen voor een periode gedetineerd waren. Zo kon de duur van het toezicht nauwkeurig bepaald worden en kon de observatieperiode gecorrigeerd worden voor eventuele detentieperiodes. Tot slot zijn gegevens van de veiligheidshuizen in arrondissement Amsterdam, Rotterdam, Den Haag en Midden Nederland opgevraagd om

na te gaan welke onder toezicht gestelde overvallers gelijktijdig deelnamen aan een lokale persoonsgebonden ketenaanpak bij een veiligheidshuis.

De onderzoeksgroep bestond uit alle veroordeelde overvallers in Nederland, waarbij reclasseringstoezicht onderdeel was van de afdoening, het toezicht niet voor 2012 was gestart en het toezicht was afgerond in de periode 2013 tot en met 2016. Onder veroordeelde overvallers verstaan wij daders waarbij de overval in de strafzaak is geëindigd in een schuldigverklaring door de rechter of is afgedaan door het OM (inclusief beleidssepots, maar exclusief vrijspraak, ontslag van rechtsvervolging, technische sepots en andere technische beslissingen). De daderkenmerken, kenmerken van de uitgangszaak en criminele carrière kenmerken van de onderzoeksgroep, veroordeelde overvallers met reclasseringstoezicht, blijken in grote lijnen overeen te komen met die van de totale groep van veroordeelde overvallers. Het zijn bijvoorbeeld bijna uitsluitend mannen, gemiddeld zijn ze 25 jaar bij de uitgangszaak, meer dan 80% heeft een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf opgelegd gekregen, ze hebben gemiddeld zeven á acht eerdere strafzaken en gemiddeld zijn ze 18 jaar ten tijde van de eerste strafzaak. Om de specifieke invulling van het toezicht van overvallers beter te kunnen duiden (de eerste onderzoeksvraag), is ook gekeken hoe het toezicht is ingevuld bij de totale groep van onder toezicht gestelden, de referentiegroep.

Om meer zicht te krijgen op de uitvoering van het toezicht bij overvallers (en de totale groep van onder toezicht gestelden) zijn frequentieverdelingen van de algemene en verscherpt toezichtkenmerken uitgevoerd. Om de significantie en grootte van de verschillen in toezichtkenmerken tussen de onderzoeks- en referentiegroep in kaart te brengen zijn t-toetsen uitgevoerd en is Cohen's *d* berekend. Om het verloop van het toezichtniveau gedurende de tijd te verbeelden is een *Sankey-diagram* gemaakt. Het Sankey-diagram verbeeldt welk deel van de onderzoeksgroep welk toezichtniveau heeft bij start van het toezicht en 6, 12, 18, 24 en 30 maanden daarna en hoe dat gerelateerd is aan de periode ervoor.

De recidivemeting is uitgevoerd volgens de werkwijze van de WODC-Recidivemonitor. Recidive is geoperationaliseerd als 'een delict dat leidt tot een nieuwe strafzaak'. Met strafzaken worden zaken bedoeld die zijn geëindigd in een schuldigverklaring door de rechter of zijn afgedaan door het OM (inclusief beleidssepots, maar exclusief vrijspraak, ontslag van rechtsvervolging, technische sepots en andere technische beslissingen) én zaken die nog niet zijn afgedaan. De recidivemeting is gestart nadat het toezicht is afgerond. Om de één-, twee- en driejarige recidiveprevalentie te berekenen, is gebruikgemaakt van survivalanalyse. Er is naar drie vormen van recidive gekeken: algemene recidive (nieuwe strafzaak vanwege enig delict), HIC-recidive (nieuwe strafzaak vanwege een overval, straatroof of woninginbraak) en overvalrecidive (nieuwe strafzaak vanwege een overval). Bij het berekenen van de recidiveprevalentie is rekening gehouden met eventuele detentieperiodes gedurende de observatieperiode.

De samenhang tussen verscherpt toezichtkenmerken en recidive is allereerst bivariaat onderzocht. Daarnaast is een multivariate analyse uitgevoerd om na te gaan of dezelfde resultaten worden gevonden als in de bivariate analyses wanneer rekening wordt gehouden met diverse achtergrondkenmerken van de overvallers. Ook hierbij is gebruikgemaakt van survivalanalyse (i.e. multi-pele Cox regressieanalyse).

Resultaten

Hieronder worden de belangrijkste bevindingen van het onderzoek beschreven. Voor de bediscussie van alle resultaten wordt verwezen naar hoofdstuk 4 'Conclusie en discussie' van het rapport.

Kenmerken van verscherpt toezicht bij overvallers

Gekeken naar de toepassing van de verscherpt toezichtkenmerken bij de onderzoeksgroep bleek allereerst dat de brutoduur van het toezicht gemiddeld bijna 21 maanden is en de nettoduur 18 maanden (de brutoduur is het verschil tussen de start- en einddatum van het toezicht, bij de nettoduur zijn tussentijdse detenties en andere periodes waarin geen toezicht is gedeclareerd hiervan afgetrokken). Verder bleek dat een groot deel van de overvallers in de onderzoeksgroep te maken krijgt met toezichtniveau 2 (85%) en/of 3 (59%), en dat zij veel tijd doorbrengen in deze toezichtniveaus. Het verloop van de toezichtniveaus over de tijd laat zien dat het grootste deel van de overvallers (63%) start in het toezichtniveau 2, maar ook een substantieel deel (33%) start in toezichtniveau 3. Na zes maanden is het aantal overvallers waarbij sprake is van toezichtniveau 3 toegenomen. In de eerste zes maanden na het toezicht blijkt het toezichtniveau dus vaker verzwaard te zijn dan dat het is afgeschaald. In de periode daarna wordt het niveau van toezicht geleidelijk afgeschaald en neemt ook de groep die niet onder toezicht staat toe. Van een selectie van de onderzoeksgroep is bekend of er sprake was van elektronische controle tijdens de periode van toezicht ($N=188$). De meerderheid van deze groep (63%) bleek niet onder elektronische controle te hebben gestaan. Van de groep die onder elektronische controle stond bleek dit bij 46% van de personen een substantieel gedeelte van de toezichtperiode (20 tot 80% van de totale duur) in beslag te nemen en bij 37% het grootste gedeelte van de toezichtperiode (meer dan 80% van de totale duur).

Vergeleken met de referentiegroep (de totale groep van onder toezichtgestelden) bleek dat de onderzoeksgroep gemiddeld genomen meer te maken heeft met een 'verscherpte' vorm van toezicht. De onderzoeksgroep staat gemiddeld langer onder toezicht dan de referentiegroep (brutoduur: 21 versus 18 maanden), heeft aanzienlijk vaker te maken gekregen met toezichtniveau 3 (59% versus 14%) en verblijft langer in toezichtniveau 3 dan de referentiegroep. Van de referentiegroep is niet bekend of er sprake was van de inzet van elektronische controle bij het toezicht.

Recidive bij onder toezicht gestelde overvallers

Uit de recidiveanalyse bleek dat ruim 28% van de onder toezicht gestelde overvallers binnen één jaar na afloop van het toezicht een nieuwe strafzaak heeft vanwege enig delict. Binnen twee jaar is het recidivepercentage opgelopen tot 43% en binnen drie jaar tot 51%. De HIC-recidive (nieuwe strafzaak vanwege een overval, straatroof of woninginbraak) en de overvalrecidive (nieuwe strafzaak vanwege een overval) blijken laag; binnen twee jaar na afloop van het toezicht blijkt 5% van de onderzoeksgroep te recidiveren met een HIC-delict en 2% met een nieuwe overval.

Samenhang verscherpt toezichtkenmerken en algemene recidive

Uit de bivariate analyses bleek allereerst dat de duur van het toezicht samenhangt met recidive. Van de overvallers die minder dan één jaar onder toezicht stonden recidiveerde een groter deel dan van de overvallers die langer dan één jaar onder

toezicht stonden. Verder bleek dat de toepassing van toezichtniveau 3 niet samenhangt met recidive. Tot slot lieten de bivariate analyses zien dat overvallers met elektronische controle een iets lager recidivepercentage hebben dan overvallers zonder elektronische controle (bijvoorbeeld binnen twee jaar: 37% versus 42%), maar de verschillen waren niet significant. Van slechts 188 overvallers in de onderzoeksgroep waren elektronische toezichtgegevens bekend. Daarom zijn in de multivariate analyse het wel of niet hebben van de bijzondere voorwaarden locatieverbod of locatiegebod (waarbij elektronische toezicht opgelegd kan worden) als proxy voor elektronische controle meegenomen. Uit de multivariate analyses, waarbij gecontroleerd is voor verschillen in diverse dader-, strafzaak, strafrechtelijke carrière en algemene toezichtkenmerken, bleek dat geen van de drie verscherpt toezichtkenmerken samenhangt met de kans op recidive na toezicht bij overvallers. Overvallers met een langer lopend toezicht, die veel tijd doorbrachten in toezichtniveau 3 en die een locatiegebod of locatieverbod opgelegd hadden gekregen hebben geen kleinere of grotere kans om te recidiveren dan overvallers met een korter lopend toezicht, die minder of geen tijd doorbrachten in toezichtniveau 3 en geen locatiegebod of locatieverbod opgelegd hadden gekregen.

Samenhang verscherpt toezichtkenmerken in combinatie lokale ketenaanpak veiligheidshuis en algemene recidive

De veiligheidshuizen in twee van de vier arrondissementen (Amsterdam en Rotterdam) konden de gevraagde gegevens aanleveren. Slechts 9% van de overvallers die in arrondissement Amsterdam onder toezicht heeft gestaan kreeg gelijktijdig te maken met de lokale ketenaanpak in een veiligheidshuis. Voor overvallers met toezicht in arrondissement Rotterdam ligt dit percentage een stuk hoger, namelijk op 45%. Navraag bij de veiligheidshuizen wijst uit dat de lokale ketenaanpak per regio anders wordt vormgegeven. Het veiligheidshuis in arrondissement Amsterdam heeft enkel focusaanpakken met strikte instroomcriteria en richt zich daardoor (intensief) op een kleinere groep daders. De veiligheidshuizen in arrondissement Rotterdam hebben een sterkere verbinding met de ZSM-zaken (Zorgvuldig, Snel en op Maat), waardoor zij zich op een grotere groep daders richten.

De bivariate analyse op basis van overvallers met toezicht in arrondissement Rotterdam ($N=166$) laat zien dat het recidivepercentage van de overvallers die naast het toezicht te maken kregen met de lokale ketenaanpak een stuk hoger ligt dan het recidivepercentage van overvallers die niet te maken kregen met de lokale ketenaanpak (binnen twee jaar: 55% versus 28%). Vanwege de kleine onderzoeksgroep (enkel Rotterdam is meegenomen in de bivariate analyse) was het niet mogelijk om een multivariate analyse uit te voeren. Voor het bivariate verschil in recidive zijn verschillende verklaringen te geven. Allereerst zou er bijvoorbeeld sprake kunnen zijn van een selectie-effect: de achtergrond- en toezichtkenmerken lijken erop te wijzen dat vooral een wat zwaardere en meer recidivegevoelige groep overvallers met toezicht uitgevoerd in arrondissement Rotterdam tegelijkertijd te maken krijgt met de lokale persoonsgebonden ketenaanpak in een veiligheidshuis. Ten tweede zou er bijvoorbeeld sprake kunnen zijn van de handhavingsparadox. Bij 92% van de gevallen liep de lokale ketenaanpak in Rotterdamse veiligheidshuizen door *na* het einde van het toezicht. Als men gedurende de observatieperiode als gevolg van de lokale ketenaanpak beter in de gaten wordt gehouden is de kans om betrapt te worden op het plegen van een delict mogelijk ook groter.

Beperkingen en toekomstig onderzoek

De huidige studie kent enkele beperkingen die tegelijkertijd soms leiden tot aanbevelingen voor toekomstig onderzoek. Een eerste beperking is dat het onderhavige onderzoek gebruikmaakt van gegevens uit het justitieel documentatiesysteem. Daarmee wordt alleen criminaliteit die onder de aandacht komt van het OM en leidt tot een strafzaak in het huidige onderzoek meegenomen, terwijl lang niet alle gepleegde recidivedelicten worden opgehelderd en vervolgd. Er is dus sprake van een systematische onderschatting van de recidive.

Een tweede beperking is dat de huidige onderzoeksopzet geen causaliteit meet, maar enkel de samenhang tussen de verscherpte toezichtmaatregelen en recidive onderzocht. Hoewel in de multivariate analyse is gecontroleerd voor diverse achtergrondkenmerken kunnen er andere kenmerken zijn die van invloed zijn op de recidive en waarop overvallers met of met meer verscherpte toezichtmaatregelen verschillen van overvallers zonder of met minder verscherpte toezichtmaatregelen. Om causaliteit te meten en uitspraken te kunnen doen over het effect van een interventie blijft de beste methode een gerandomiseerd experiment (RCT), waarbij personen random aan de onderzoeks- of controlegroep worden toegewezen.

Een derde beperking is dat de huidige studie enkel de recidive na afloop van het toezicht onderzocht en er geen recidive is gemeten *tijdens* het toezicht. Hierdoor blijft onbekend of de verscherpt toezichtkenmerken invloed hebben op de recidive tijdens het toezicht. Met name van elektronische controle zou een effect verwacht kunnen worden, omdat overvallers door het locatiegebod of -verbod beperkt zijn in hun bewegingsvrijheid en dus minder mogelijkheden hebben voor crimineel gedrag. Het verdient de aanbeveling om bij toekomstig onderzoek ook te kijken naar de recidive tijdens toezicht bij overvallers.

Een vierde beperking is dat van slechts een klein deel van de onderzoeksgroep bekend was of zij wel of niet onder elektronische controle hebben gestaan, omdat deze gegevens pas vanaf september 2014 beschikbaar waren. Om toch iets te zeggen over de eventuele samenhang tussen elektronische controle en recidive voor de gehele onderzoeksgroep, is ook onderzocht of de twee bijzondere voorwaarden locatiegebod en locatieverbod, de voorwaarden waarbij elektronische controle kan worden opgelegd, samenhangen met recidive. Niettemin blijft de analyse van de samenhang tussen elektronische controle en recidive in de huidige studie beperkt. Toekomstig onderzoek naar de invloed van elektronische controle op de recidive bij overvallers (en bij de totale groep van onder toezicht gestelden) is gewenst.

Een vijfde beperking is dat er maar in beperkte mate is gecontroleerd voor eventuele andere aanpakken, interventies en maatregelen waarmee overvallers net voor, gedurende of vlak na het toezicht te maken hebben gehad en die de recidive kunnen beïnvloeden. De huidige studie trachtte te controleren voor de lokale persoonsgebonden ketenaanpak in een veiligheidshuis, maar de uiteindelijke groep overvallers waarbij veiligheidshuisgegevens bekend waren bleek te klein voor een gedegen analyse. Tegelijkertijd is duidelijk geworden dat de werkwijze per veiligheidshuis verschilt en dat de onder toezicht gestelde overvallers niet in elk veiligheidshuis een belangrijke doelgroep vormen.

Tot slot betreft de huidige studie een volledig kwantitatief onderzoek. Deze methode past bij de gestelde onderzoeksvragen, maar voor enkele vervolgvragen zou kwalitatief onderzoek uitkomst kunnen bieden. Toekomstig kwalitatief onderzoek zou

bijvoorbeeld meer inzicht kunnen geven in de afwegingen die reclasseringsmedewerkers maken bij hoe ze het toezicht bij elke individuele overvaller inrichten, zoals welk toezichtniveau ze toepassen en of ze wel of niet gebruikmaken van elektronische controle.

Tot besluit

Het huidige onderzoek is de eerste studie die na de invoering van de verscherpte toezichtmaatregelen in kaart heeft gebracht hoe het toezicht bij overvallers er in de praktijk uit ziet, wat de recidive onder overvallers na afloop van het toezicht is en in hoeverre de kenmerken van verscherpt toezicht samenhangen met recidive bij overvallers na afloop van het toezicht.

Op basis van de huidige studie kunnen twee conclusies getrokken worden. Allereerst blijken de verscherpte toezichtmaatregelen niet standaard bij alle overvallers te worden toegepast. Hoewel het ministerie van Justitie en Veiligheid verwacht dat in principe alle onder toezicht gestelde overvallers in toezichtniveau 3 en onder elektronische controle worden geplaatst en er sprake is van een langdurig toezicht van minimaal één jaar, is dit niet bij alle overvallers met toezicht in de periode 2012 tot en met 2016 het geval. De reclassering hecht belang aan maatwerk, waarbij de reclasseringsmedewerkers voor elke individuele overvaller bekijken wat er nodig is binnen het toezicht. Tegelijkertijd valt op dat de verscherpte toezichtmaatregelen wel bij een substantieel deel van de overvallers worden toegepast en dat ze ook aanzienlijk vaker worden toegepast dan bij de totale groep van onder toezicht gestelden. Gemiddeld genomen hebben overvallers dus wel degelijk te maken met een 'verscherpte' vorm van toezicht in vergelijking met de totale groep van onder toezicht gestelden.

Ten tweede heeft de huidige studie niet kunnen vaststellen dat kenmerken van verscherpt toezicht bij overvallers samenhangen met een lagere dan wel hogere kans op recidive. De resultaten van deze eerste studie naar verscherpt toezicht en recidive lijken niet veelbelovend voor de verscherpte toezichtmaatregelen. De resultaten lijken erop te wijzen dat verscherpt toezicht niet meer recidive voorkomt dan toezicht in de gebruikelijke vorm. Dit komt overeen met bevindingen uit internationaal onderzoek naar de effectiviteit van intensieve toezichtprogramma's (enigszins vergelijkbaar met onze verscherpte toezichtmaatregelen voor overvallers) bij onder toezicht gestelden. Er is echter ook een alternatieve verklaring mogelijk voor de bevindingen. Aangezien er sprake is van maatwerk is het mogelijk dat de overvallers waarbij sprake is van (een bepaalde mate van) verscherpt toezicht op andere kenmerken dan waarvoor is gecontroleerd in de analyses verschillen van overvallers waarbij de maatregelen niet of minder werden toegepast. Het zou kunnen dat de overvallers die te maken krijgen met verscherpte toezichtmaatregelen op voorhand al een groter recidiverisico hebben en dat de recidive bij dit deel van de overvallers hoger had gelegen als de verscherpte toezichtmaatregelen niet waren ingezet. Dit neemt echter niet weg dat het niet (of minder) toepassen van de verscherpte toezichtmaatregelen bij een deel van de overvallers niet per definitie negatieve gevolgen lijkt te hebben voor de recidive na het toezicht van deze groep, want de recidive is niet hoger dan bij de groep overvallers waarbij de verscherpte toezichtmaatregelen wel (of meer) werden toegepast.